

(Marineministeren (Navn): Der er ingen!). Ja, det er vist ikke saa ganske sikkert. Det forekommer mig, at efter alt dette staar i Grunden Spørgsmaalet nu paa, om det vil være heldigt for Marinen, at man fik dens Tanker at vide eller ikke. Den ærede Minister mener, at det ikke er heldigt, at man læser, hvad dens Officerer have sagt; det tyder altsaa paa, at den ikke har været særlig heldig med at tænke eller udtrykke sig (Marineministeren (Navn): Den ene Mand!) Ja, den ene Mand, men Spørgsmaalet er jo egentlig, om det ikke kunde siges at være et Udtryk for Marinens Anskuelse. Det forekommer mig dog, som om det var den simpleste og mest ligefremme Fremgangsmaade, om man lod Offentligheden dømmes derom, og saa lod denne ene Mand tage Stude for Hjemgjæld. Hvad vilde det egentlig gjøre, om man ogsaa kom til den Anskuelse, at han havde skrevet en mindre god Bog — naar det i Virkeligheden blot var denne ene Mand? Jeg forstaar ikke, hvorfor den ærede Minister vil skjule det, naar det kun er denne ene Mand. Det forekommer mig, at der maa ligge Noget bag ved, noget Mærkeligt, ellers kunde Ministeren jo blot sige, at han ikke vilde udtale sig videre i Dag, men at han var villig til at gjøre det i et Udvalg; han kunde lade os faae Bogen at læse, saa vi kunde trykke af, hvad vi vilde, med Forfatterens Samtykke. Der er saa mange Maader, hvorved han kunde gjøre det muligt for Folk at dømmes om Marinens Dygtighed og dens Anskuelsers Berettigelse, og saaledes maaste ogsaa kunde komme til at faae noget mere Tro paa Marinen. Thi efter Krigsministerens gjentagne Fremstillinger af, hvad Marinen kunde udrette, har man faaet det Indtryk, at den er meget unyttig. Fra Landetatens Side høre vi altid, at der ikke er Tale om, at Marinen kunde hindre en Landgang eller virkelig forsvare Sjælland mod et fjendeligt Angreb. For vare vi Alle begejstrede for Flaaden. Men efterhaanden ere vi derved komne til den Tro, at der er ikke megen Stads ved den Flaade, og at det er temmelig unyttige Penge, vi udgive for den. Thi naar alle Landgange nødvendig maa lykkes, og Flaaden egentlig Ingenting kan hindre, hvad skulle vi saa med den Flaade. Hvorfor skulle vi da bevilge saa mange Penge til den? Skulde det kun være en Misforstaaelse? Skulde det maaste være, at Krigsministeren paa Grund af naturlig Forskjælighed for Kanoner og Artilleri havde set noget skjævt paa hele Sagen? Det synes at være i høi Grad i Marinens Interesse, at Bogen kommer frem. At Marineministeren hindrer

denne Bogs Fremkomst og her er saa refereret, kan jeg ikke forstaa paa anden Maade, end at det er en Godkjendelse af, hvad Krigsministeren siger om Flaaden, at der ikke er stor Stads ved den.

Marineministeren (Navn): Jeg vil blot bemærke overfor det ærede Medlem, at jeg har egentlig ikke tidligere ment, at det var saa overordentligt vigtigt at faae at vide, hvad der staar skrevet i denne eller hin Bog, naar man skal forhandle om, hvor Meget man mener at kunne udrette med Flaaden, eller hvorvidt der var Grund til at bevilge Penge til den. I saa Henseende, synes jeg, der er bedre Veilighed til at forhandle, dels ved Finantslovbehandlingen, og dels f. Ex. ved det Forslag, der er fremsat om Flaadens Udvikling, eller det Forslag, der er fremsat om Personalets Udvikling; der kan det ærede Udvalg, der er nedsat, søge de Oplysninger hos mig, som det vil, det ligger virkelig nærmere, end at søge dem gennem en enkelt Søofficers Bog. Denne søger naturligvis at fremstille det i saa skjønt et Lys som muligt, hvad Marinen kan gjøre. Jeg søger at holde mig til Virkeligheden i saa Henseende. Som sagt, jeg gjentager, at det forekommer mig dog rimeligere at forhandle med mig end at lade sig lede af en anonym Søofficer.

Formanden (Høgsbro): Jeg maa atter bede ærede Medlemmer om at indtage deres Pladser. Deri ligger tillige en stor Opfordring for Talerne til at tale saa høit, at de kunne høres i hele Salen.

Sagt: Jeg tror, at der ikke er nogen-somhelst Stat i Europa, hvor der findes en Marine jævnslides med en Armees, uden at der vil finde en vis Jalousti Sted mellem Marinens Officerer og Armeens Officerer om, hvilke af disse to Vaaben der mest bør støttes i sin Udvikling. Naar der deri skulde ligge et Vidnesbyrd om, at der ikke var nogen Enighed i Statsstyrelsen om, hvorledes Landets Forsvar skulde ordnes, vil man intet Steds i Verden faae Enighed i saa Henseende. Det Argument, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, hvem jeg betragter som Ordfører for Flertallet, deraf vilde ulede om, at der ingen Enighed var om vort Lands Forsvar, var altsaa fuldstændig uholdbart. Naar han her vilde gjøre et stort Numer af, at der skulde være udstedt et Forbud mod, at en underordnet eller overordnet Søofficer — jeg veed slet ikke, hvem det er — kastes ind i den politiske Kamp om dette Spørgsmaal,